

ΤΟΥ ΑΚΗ ΣΚΕΡΤΣΟΥ

Επιτυχίες και αποτυχίες στην Ελλάδα της μετα-Μεταπολίτευσης

Πλησιάζοντας στην επέτειο των 50 χρόνων από την αποκατάσταση της Δημοκρατίας οφείλουμε να αναστοχαστούμε τις επιτυχίες και τις αποτυχίες της Μεταπολίτευσης, όπως και ποιες δυνάμεις στάθηκαν διαχρονικά στη σωστή πλευρά της Ιστορίας.

Στα θετικά, η Γ' Ελληνική Δημοκρατία αποδείχθηκε η πιο ανθεκτική και ειρηνική δημοκρατική περίοδος των τελευταίων 200 χρόνων. Μολονότι ξεκίνησε με νωπό το εθνικό τραύμα της τουρκικής εισβολής και κατοχής στην Κύπρο, κατά τη διάρκεια της αποσύγχαμε πολέμους, εμφυλίου και πολιτειακές εκτροπές. Τραγωδίες που όσο απομακρυνόμαστε χρονικά τείνουμε να ξεχάσουμε πόσο αρνητικά σημάδευσαν την ιστορία και την πορεία ενός έθνους.

Ταυτόχρονα, γίναμε μέρος της ευρωπαϊκής οικογένειας, διευρύνσαμε τα δικαιώματα και την ευημερία των πολιτών, πετύχαμε την ομαλή εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία, την κοινωνική κινητικότητα και τη διεύρυνση της μεσαίας τάξης, ενώ διαχειριστήκαμε μία (ακόμη) χρεοκοπία χωρίς ευτυχώς να καταστραφούμε. Στα αρνητικά, δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε ότι φτάσαμε την περασμένη δεκαετία πολύ κοντά στην καταστροφή, τον δικασμό και τη ρήξη με την Ευρώπη – που παρ' όλα αυτά μας διέσωσε – εξαιτίας ενός στρεβλού, κρατικοδίαιτου και εσωστρεφούς μοντέλου ανάπτυξης αλλά και του αριστερόστροφου και τοξικού εθνολαϊκισμού που το εξέθρεψε. Όπως και ότι παρότι με όρους ιστορικούς τα πήγαμε καλύτερα από το παρελθόν, με όρους σύγχρονης και σύγκρισης με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, χάσαμε πολλές ευκαιρίες ανάπτυξης, θεσμικής, κοινωνικής και εισοδηματικής σύγκλισης με την Ευρώπη και τον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής.

Διαβάζοντας το εξαιρετικό βιβλίο του καθηγητή συγκριτικής πολιτικής Τάκη Παππά «Παράδοξη χώρα: γιατί η Ελλάδα υστερεί σε σχέση με την Ιρλανδία και την Πορτογαλία;» συνειδητοποιούμε όλες αυτές τις χαμένες ευκαιρίες της Μεταπολίτευσης και τι μπορούμε να μάθουμε από τις δύο χώρες. Η απουσία μιας πολιτικής κουλτούρας διακυβέρνησης περισσότερο εστιασμένης στην παραγωγή αποτελέσματος, στη μέτρηση, στην αξιολόγηση, στη σύγκριση με την υπόλοιπη Ευρώπη, στην ανάληψη πολιτικής ευθύνης και τη διόρθωση λαθών, στην αναζήτηση πραγματικών συναινέσεων στο κοινωνικό πεδίο, ευθύνεται για τη μακροχρόνια υστέρησή μας σε μια σειρά από κρίσιμα πεδία πολιτικής. Ορισμένα ηχηρά παραδείγματα: η εκτεταμένη φοροδιαφυγή, η διάχυτη ανομία και ατιμωρησία, η πολεοδομική αυθαιρεσία, η απόκλιση από τα εκπαιδευτικά δεδομένα της υπόλοιπης Ευρώπης, η

αναξιοκρατία και η διαφθορά στο Δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, η κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος, η καθυστέρηση στην απονομή δικαιοσύνης.

Οφείλονται μεταξύ άλλων και στη συγκρουσιακή πολιτική κουλτούρα της Μεταπολίτευσης. Του αέναου πολιτικού blame game που πετούσε έως την κρίση χρέους το μπαλάκι των ευθυνών και των λύσεων από τον έναν πόλο εξουσίας στον άλλον, οδηγώντας όμως τελικά στη μη επίλυση και διόγκωση αυτών των προβλημάτων.

Μας τα δίδαξε όλα αυτά με οδυνηρό τρόπο η δεκαετία της κρίσης, όταν οι δυνάμεις της πατριωτικής και ευρωπαϊκής ευθύνης βρεθήκαμε στο ίδιο πολιτικό στρατόπεδο για να διασώσουμε ό,τι μπορούσε να διασωθεί. Εκεί ξαναγνωριστήκαμε, επαναστηθήκαμε και κατανοήσαμε ότι όσα μας ενώνουν είναι περισσότερα από εκείνα που μας χωρίζουν. Ότι τα άματα που πρέπει να κάνει η Ελλάδα προς την Ευρώπη απαιτούν και διαφορετικά κόμματα. Πιο ανοιχτά, τολμηρά και εξωστρεφή, περισσότερο ευρωπαϊκά και μεταρρυθμιστικά.

Γ' αυτό και η πολιτική διεύρυνση που έχει πετύχει η νέα Νέα Δημοκρατία του Κυριάκου Μητσοτάκη παράγει ένα νέο πολιτικό υπόδειγμα πολλαπλώς χρήσιμο.

Διότι με την πολιτική ευρωχώρα που τη χαρακτηρίζει, πάντα στη βάση των πολιτικών αρχών και αξιών του φιλελευθερισμού, του ευρωπαϊσμού, της μετριοπάθειας και του κοινοβουλευτισμού, η νέα Νέα Δημοκρατία απαντάει – μεταξύ άλλων – και σε αυτή την ελληνική ιδιαιτερότητα της αδυναμίας συναινέσεων μεταξύ των πολιτικών κομμάτων.

Εγγυάται έτσι την αναγκαία πολιτική σταθερότητα για να πετύχουμε την επιθυμητή σύγκλιση με την Ευρώπη, μέσω ενός ισχυρού, δημοκρατικού και αυτοδύναμου κόμματος εξουσίας που εκπροσωπεί μια πλατιά κοινωνική συμμαχία της πατριωτικής ευθύνης, της δυναμικής ανάπτυξης και της κοινωνικής συνοχής.

Κάπως έτσι η Νέα Δημοκρατία του Κυριάκου Μητσοτάκη γίνεται το μόνιμο ιστορικό κόμμα της Μεταπολίτευσης που κατάφερε να ανανεωθεί χωρίς να καταρρεύσει κατά τη διάρκεια της κρίσης. Με το ειλικρινές κάλεσμα του Πρωθυπουργού σε ευρύτερες δημοκρατικές και φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις που κατανόησαν βιωματικά τα αδιέξοδα της στείρας αντιπαράθεσης, αλλά και με τις βαθιές ρίζες που έχει η παράταξη της ΝΔ στην ελληνική κοινωνία, μπορούμε να πούμε επιτόλως μπροστά με περισσότερη αυτογνωσία, αυτοκριτική και αλήθεια. Εύχομαι να το πετύχουν και τα κόμματα της αντιπολίτευσης διότι έτσι θα μπορούμε να απενθύνουμε με ακόμη μεγαλύτερη αισιοδοξία και τα επόμενα 50 χρόνια της Γ' Ελληνικής Δημοκρατίας.

Ο Ακίς Σκερτσός είναι υπουργός Επικρατείας